

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Mgr. Ing. L. V.**
zastoupeného advokátem Mgr. Ivanem Nezvaletm
sídlem Zelný trh 12, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

L. U.
zastoupeného advokátkou JUDr. Martinou Černochovou
sídlem Masarykovo náměstí 43, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2016, č. j. OOSČ 509/2016/Sch., KUJI 85284/2016

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2016, č. j. OOSČ 509/2016/Sch., KUJI 85284/2016, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce, advokátu Mgr. Ivanu Nezvalovi, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč. Tato částka mu

bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, správního odboru (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 9. 2015, č. j. SŘ 197/2015 MMJ/SPO/8644/2015-6. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl na návrh osoby zúčastněné na řízení – L. U. - dle § 12 odst. 1 písm. c) zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“), o zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce na adrese N. H. 1087, P. a dále určil, že místem trvalého pobytu žalobce se dle § 10 odst. 5 zákona o evidenci obyvatel stává sídlo ohlašovny na adrese H. n. 39, P.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno za devět měsíců od zahájení řízení (předání spisové dokumentace správnímu orgánu I. stupně) až jeho odesláním žalobci v dubnu 2016, čímž správní orgán I. stupně porušil § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Skutečnost, že prvostupňové správní rozhodnutí nebylo vypraveno bezprostředně po dni 4. 9. 2015, žalobce označil za zmatečnost řízení; a v okolnosti, že rozhodnutí bylo správním orgánem I. stupně řádně vydáno až po dvanácti letech, spatřoval nesprávný úřední postup a správní rozhodnutí z tohoto důvodu považoval za nicotné. Dle názoru žalobce nebyly splněny podmínky dle § 80 odst. 4 písm. c) správního řádu pro odnětí věci Městskému úřadu Polná a přikázání věci správnímu orgánu I. stupně. Tento postup žalobce pokládal za účelové přesunutí věci k jinému správnímu orgánu za účelem rozhodnutí ve věci bez dalšího provádění důkazů, bez účasti žalobce a bez řádného procesního postupu. Rozhodnutí obou správních orgánů bylo dle žalobce v rozporu s § 3, ve spojení s § 32 odst. 2 písm. g) a odst. 4 správního řádu, neboť správní orgány při ustanovování opatrovníka neměly k dispozici aktuální odborný lékařský posudek. Dle žalobce nebylo rozhodující, že správní orgán I. stupně měl již dostatek podkladů k rozhodnutí, jelikož tímto postupem byly porušeny zásady *fair* procesu a právo žalobce na spravedlivý proces. Žalobci rovněž nebyla dána možnost vyjádřit se ke správnímu řízení. Přestože žalobce předložil odborná vyjádření lékařů, dle kterých se nemohl jednat zúčastnit, byl žalobce k jednání správního orgánu I. stupně na den 17. 8. 2015 předvolán. Žalobce proto dne 9. 8. 2015 požádal o ustanovení opatrovníka z řad advokátů, k čemuž ovšem právní orgán I. stupně nijak nepřihlédl. Pokud správní orgán I. stupně neprováděl žádné další důkazy a rozhodl na

základě výpovědí svědků z roku 2011, byly tyto důkazy nezákonné s ohledem na předchozí rozhodnutí žalovaného ve věci ze dne 24. 2. 2012, č. j. KUJI 3425/2012. V tomto žalobce rovněž spatřoval překážku věci rozhodnuté. Žalobce poukazoval také na nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

3. Skutečnost, že správní orgán I. stupně použil důkazy provedené v roce 2011, označil žalobce za nezákonnost. Dle jeho názoru mělo být dokazování před správním orgánem I. stupně provedeno výslechem svědků za účasti žalobce a předložením nových listinných důkazů žalobcem. Navazující část žaloby poté obsahuje rozsáhlou polemiku žalobce stran provádění důkazu listinou mimo ústní jednání, z níž dle žalobce vyplývá, že neměl možnost se dle § 38 (pozn. krajského soudu: patrně myšlen § 36) správního řádu seznámit se spisem a důkazy v něm založenými, a to ze zdravotních důvodů, a dále jelikož pečuje o osobu těžce zdravotně postiženou.
4. K meritu věci, tj. naplnění podmínek pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu, žalobce tvrdil, že dne 15. 5. 2001 byla mezi žalobcem a tehdejší nájemkyní bytu sepsána nájemní smlouva. O existenci nájemní smlouvy svědčilo dle žalobce soudní vymáhání nájemného a mohla být potvrzena též určitými osobami. Žalobce doplnil, že nájemní smlouvu předloží toliko právnímu zástupci nebo ustanovenému opatrovníkovi. Dle žalobce není pravdou, že J. Š. požádala žalobce v roce 2002, aby byt opustil. Toto tvrzení je dle jeho názoru vedeno osobní záští. Navíc odvolání souhlasu s užíváním objektu bylo v rozporu s dobrými mravy a znamenalo zcela nepřiměřený a závažný zásah do osobností sféry žalobce. Žádný z vyslechnutých svědků neznal rodinné zázemí v bytě, ani neznal žalobce osobně. Svědkyně L. navíc byla dle žalobce nedůvěryhodná z důvodu podjatosti vůči jeho osobě.
5. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Zároveň vznesl návrh na vyloučení úředníků správního orgánu I. stupně a žalovaného z rozhodování ve věci Mgr. K. Š., Mgr. J. V. a Mgr. J. S. Namítal podjatost těchto úředních osob dle § 14 správního řádu a měl za to, že vzhledem k jejich procesnímu postupu a vydaným rozhodnutím mají zřetelný zájem na předmětné věci.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný označil podanou žalobu za nedůvodnou a v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud dle § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

8. Žalobce v podané žalobě mimo jiné navrhoval, aby krajský soud prohlásil rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nicotné, neboť došlo k neurčitosti a nesmyslnosti vůle správního orgánu I. stupně. Žalobce spojoval tvrzenou nicotnost prvostupňového správního rozhodnutí s délkou správního řízení, neboť správním orgánem I. stupně nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 správního řádu.
9. Podle § 77 správního řádu, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, je nicotným rozhodnutí, *k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal* (odst. 1). Podle odst. 2 téhož ustanovení zákona je dále nicotným rozhodnutí, *které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.*
10. *Pokud se důvod nicotnosti týká jen některého výroku rozhodnutí nebo vedlejšího ustanovení výroku, je nicotná jen tato část, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatního obsahu* (odst. 3).
11. Předtím, než došlo k výslovné úpravě institutu nicotnosti ve správním řádu, neobsahovala zákonná právní úprava podrobné definiční vymezení nicotnosti. Podstatu nicotnosti, obdobně jako skupinu vad, které ji způsobují, v dobách, kdy institut nicotnosti rozhodnutí nebyl legislativně upraven, vymezovala především teorie správního práva a správní judikatura. Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 10. 3. 1995, sp. zn. 6 A 28/94, vyslovil, že za důvody nicotnosti správního aktu lze považovat „*např. těžké vady působnosti a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje apod. Stejný význam pak má i nedostatek podkladu k vydání aktu, např. uložení povinnosti podle již zrušeného právního předpisu*“. Na judikaturu Vrchního soudu v Praze posléze navázal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, č. 793/2006 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že „*nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti*“. V rozsudku ze dne 3. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, č. 1629/2008 Sb. NSS, poté rozšířený senát vady způsobující nicotnost zobecnil a uzavřel, že „*nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“*

kteřé pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky“.

12. Současná právní úprava, judikatura správních soudů i doktrína tak považují nicotnost za samostatný právní institut, který je odlišný od institutu nezákonnosti z hlediska právních účinků správního aktu. Rozlišování nezákonnosti a nicotnosti rozhodnutí přitom není pouze akademickou záležitostí, ale nese s sebou i důsledky praktické, a to zejména pro soudní přezkum. K nicotnosti správního aktu jsou správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu povinny přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*), tedy nad rámec žalobních bodů. Je-li tedy vydané správní rozhodnutí skutečně nicotné, soud v řízení o žalobě „pouze“ deklaratorním výrokem jeho nicotnost vysloví.
13. Aplikace výše uvedených obecných východisek na případ žalobce vede krajský soud k závěru,
že vydání prvostupňového rozhodnutí po lhůtě stanovené v § 71 odst. 3 správního řádu není tím, co by činilo správní rozhodnutí nicotným. K žalobcem namítanému nedodržení lhůt ve správním řízení krajský soud odkazuje na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 26. 10. 2006, č. j. 6 Ads 50/2005 - 63, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„pokud správní orgány ve správním řízení nerozhodly ve lhůtách stanovených správním řádem, přičemž o nemožnosti ve stanovených lhůtách rozhodnout nebyl návrhovatel uvědoměn, nejde o takovou vadu řízení, která by mohla být důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí soudem“*. Nedodržení lhůty pro rozhodnutí bezesporu představuje negativní jev v činnosti správního orgánu, avšak není samo o sobě vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu.
14. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil rovněž námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, zabýval se krajský soud dále otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
15. K uvedené námitce krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobkyní uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

16. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k žalobcem uplatněným námitkám zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Žalobce ostatně s těmito závěry v podané žalobě rozsáhle polemizuje, což by nebylo možné, pokud by vydané rozhodnutí bylo vadou nepřezkoumatelnosti zatíženo. Namítanou nepřezkoumatelnost krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.
17. V posuzované věci správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o zrušení místa trvalého pobytu žalobce na základě návrhu oprávněné osoby, uvedené v § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel.
18. Místem trvalého pobytu je podle § 10 odst. 1, věty první, zákona o evidenci obyvatel adresa pobytu občana v České republice, kterou si občan zvolí zpravidla v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání.
19. Podle § 10 odst. 5, věty druhé, zákona o evidenci obyvatel platí, že je-li údaj o místě trvalého pobytu úředně zrušen (§12), je místem trvalého pobytu sídlo ohlašovny, v jejímž územním obvodu byl občanovi trvalý pobyt úředně zrušen.
20. Při ohlášení změny místa trvalého pobytu je občan povinen doložit vlastnictví bytu nebo domu, doložit oprávněnost užívání bytu, příp. předložit úředně ověřené písemné potvrzení oprávněné osoby o souhlasu s ohlášením změny místa trvalého pobytu. Za oprávněnou osobu se považuje osoba starší 18 let, způsobilá k právním úkonům, která je oprávněna užívat objekt uvedený v odstavci 1 nebo jeho vymezenou část (např. byt nebo obytnou místnost), anebo je provozovatelem ubytovacího zařízení, kde se občan hlásí k trvalému pobytu (§ 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel).
21. Podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel rozhodne ohlašovna o zrušení údaje o místu trvalého pobytu, zaniklo-li užívací právo občana k objektu nebo vymezené části objektu, jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu občana a neužívá-li občan tento objekt nebo jeho vymezenou část. O zrušení údaje o místě trvalého pobytu podle odst. 1 písm. c) ohlašovna rozhodne jen na návrh vlastníka objektu nebo jeho vymezené části nebo na návrh oprávněné osoby uvedené v § 10 odst. 6 písm. c) a navrhovatel je v takovém případě povinen prokázat existenci důvodů uvedených v § 12 odst. 1 písm. c) tohoto zákona (§ 12 odst. 2 citovaného zákona).
22. Z výše citované právní úpravy je zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu o zrušení údaje o místu trvalého pobytu je vázáno na kumulativní splnění dvou zákonných podmínek, a to zánik užívacího práva a současně prokázání, že občan objekt neužívá. Je přitom na navrhovateli jako oprávněné osobě dle § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, aby splnění těchto podmínek doložil.
23. Ze správního spisu v této souvislosti vyplynulo, že již dne 25. 6. 2003 podala paní J. Š. návrh na zrušení údaje o trvalém pobytu žalobce na adrese N. H. 1087, P. (správní řízení

bylo Městským úřadem Polná vedeno pod sp. zn. 3201/601/03). J. Š. ve svém návrhu uvedla, že žalobce byl v jejím bytě přihlášen k trvalému pobytu od 15. 5. 2001, nepřispíval na náklady spojené s užíváním bytu, proto se na její žádost z předmětného bytu odstěhoval.

Při udělení souhlasu k trvalému pobytu byla mezi J. Š. a žalobcem učiněna ústní dohoda, že v případě nesouladu společného bydlení byt dobrovolně opustí. Neuzavřeli mezi sebou žádnou nájemní ani podnájemní smlouvu.

24. Městský úřad Polná vydal dne 1. 10. 2003 pod č. j. 3201/601/03/3 rozhodnutí, kterým žádosti paní J. Š. vyhověl. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 12. 2003, č. j. KUJI 18431/2003, zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2010, č. j. 31 Ca 218/2006 - 126. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud neshledal žádné vady v úvahách správních orgánů podložených skutkovými zjištěními, pokud se jednalo o faktické neužívání předmětného bytu žalobcem. V otázce vzniku a zániku užívacího práva žalobce měl však za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo natolik kusé, že jej soud pokládal za nepřezkoumatelné. Dne 21. 4. 2010 následně žalovaný vydal rozhodnutí, č. j. KUJI 30285/2010, kterým zrušil prvostupňové rozhodnutí a řízení ve věci návrhu na zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce zastavil, neboť v průběhu řízení bylo zjištěno, že navrhovatelka J. Š. dne 29. 2. 2004 zemřela.
25. Dne 16. 9. 2011 bylo na základě návrhu osoby zúčastněné na řízení u Městského úřadu Polná zahájeno správní řízení ve věci zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce na adrese N. H. 1087, P. Důvodem pro podání návrhu byly neustále se stupňující a výrazně obtěžující návštěvy věřitelů žalobce, přihlášení žalobce na adresu trvalého pobytu bez předchozího souhlasu uživatelů bytu a vlastníka nemovitosti - stavebního bytového družstva Rozkvět, a dále to, že žalobce nemá žádný nárok na užívání nebo spoluužívání žádné bytové jednotky na uvedené adrese. Osoba zúčastněná na řízení předložila mj. „*Dohodu o převodu členských práv a povinností v bytovém družstvu*“ uzavřenou dne 26. 2. 2008 mezi manželi K. Š. a Š. Š. (jako převodci) a manželi L. U. a K. U. (jako nabyvateli), „*Potvrzení*“ stavebního bytového družstva Rozkvět, Havlíčkova 44, Jihlava, ze dne 23. 8. 2011, ve kterém se mj. uvádí, že žalobce nikdy nenabyl členská práva a povinnosti k bytu, ani mu nevzniklo právo společného nájmu k bytu. K návrhu osoba zúčastněná na řízení přiložila také čestná prohlášení obyvatelů domu, v nichž prohlašují, že žalobce se již delší dobu nezdržuje na adrese N. H. 1087, P.
26. Dne 10. 11. 2011 se u Městského úřadu Polná konalo ústní jednání za účasti žalobce i navrhovatele (osoby zúčastněné na řízení), při kterém byly účastníci seznámeni s obsahem správního spisu (viz protokol ze dne 10. 11. 2011, č. j. MUPO-SO/201/2011-605.4/Smejkalová). Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2011, č. j. MUPO-SO/201/2011-605.4-R/Smejkalová, Městský úřad Polná zrušil údaj o místu trvalého pobytu žalobce na adrese N. H. 1087, P. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 2. 2012, č. j. OOSČ 86/2012/Sch. KUJI 3425/2012, prvostupňové správní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Konstatoval, že pokud Městský úřad Polná vycházel ve svém rozhodování ze skutečností jemu známých z úřední činnosti (ve věci návrhu na zrušení údaje o místu trvalého pobytu

žalobce vedeného v roce 2003), s ohledem na rozdílný okruh účastníků nebyl především navrhopatel s těmito skutečnostmi seznámen a nebyl mu dán dostatečný prostor k vyjádření.

27. Žalovaný následně usnesením ze dne 30. 6. 2015, č. j. OOSČ 581/2015 Sch., podle § 80 odst. 4 písm. c) správního řádu pověřil vedením řízení ve věci zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce správní orgán I. stupně, který rozhodnutím ze dne 4. 9. 2015, č. j. SŘ 197/2015 MMJ/SPO/8644/2015-6, vyhověl návrhu osoby zúčastněné na řízení na zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce na adrese P., N. H. 1087. Po zhodnocení všech skutečností dospěl k závěru, že obě zákonné podmínky potřebné pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu byly splněny.
28. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce opět bránil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím (nyní napadeným žalobou) ze dne 29. 12. 2016, č. j. OOSČ 509/2016/Sch. KUJI 85284/2016, zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně správně posoudil, že návrh na zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce podala osoba oprávněná podle § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel a zákonné podmínky pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu dle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel byly splněny. Užívání nemovitosti žalobcem bylo založeno pouze na souhlasu tehdejší nájemkyně bytu J. Š., která svůj souhlas dne 25. 6. 2003 podáním návrhu na zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce, odvolala. Přezkoumáním spisu odvolací orgán zjistil, že spisová dokumentace neobsahuje jediný důkaz o tom, že by žalobci svědčilo užívací právo odpovídající právu vlastnickému, nájemnímu, právu věcného břemene, apod. Skutečnost, že žalobce nemovitost neužívá, potvrdili svými výpověďmi také svědci i sám žalobce.
29. Žalobce v podané žalobě namítal, že ve správním řízení byla jeho věc účelově přesunuta k jinému správnímu orgánu za účelem rozhodnutí ve věci bez dalšího provádění důkazů, bez účasti žalobce a bez řádného procesního postupu, neboť dle názoru žalobce nebyly naplněny podmínky dané § 80 odst. 4 písm. c) správního řádu.
30. Krajský soud předně na tomto místě připomíná, že soudní ochrana ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je poskytována až ve vztahu ke konečnému rozhodnutí, v rámci jehož přezkumu se soud může zabývat též zákonností řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Rozhodnutí obsahující opatření proti nečinnosti je třeba vnímat jako prostředek správního dozoru nadřízeného správního orgánu, nikoliv jako rozhodnutí zakládající, měnící, rušící či závazně určující práva žalobce. Proto zdejší krajský soud usnesením ze dne 21. 12. 2015, č. j. 30 A 143/2015 - 115, odmítl žalobu, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru správních činností ze dne 18. 9. 2015, č. j. MV-124522-2/SC-2015, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení žalovaného ze dne 30. 6. 2015, č. j. OOSČ 581/2015/Sch. KUJI 44288/2015.
31. V nyní souzené věci (o žalobě proti konečnému rozhodnutí ve věci) však již může k námitce žalobce přezkoumat též postup správních orgánů v řízení, včetně žalobcem zpochybněného usnesení ze dne 30. 6. 2015, č. j. OOSČ 581/2015 Sch. KUJI 44288/2015,

kterým byl podle § 80 odst. 4 písm. c) správního řádu pověřen vedením řízení ve věci zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce správní orgán I. stupně.

32. Podle § 80 odst. 1 správního řádu platí, že nevýdali-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví. Odstavec 3 dále stanoví, že nadřízený správní orgán může učinit opatření proti nečinnosti i v případě, kdy je z okolností zjevné, že věcně a místně příslušný správní orgán nedodrží lhůtu stanovenou pro vydání rozhodnutí o žádosti nebo zahájí řízení z moci úřední anebo v řízení řádně pokračovat. Po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník.
33. Ve smyslu § 80 odst. 4 správního řádu nadřízený správní orgán, který o nečinnosti v řízení rozhoduje, může
 - a) přikázat nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě učinil potřebná opatření ke zjednání nápravy nebo vydal rozhodnutí,
 - b) usnesením převzít věc a rozhodnout namísto nečinného správního orgánu,
 - c) usnesením pověřit jiný správní orgán ve svém správním obvodu vedením řízení, nebo
 - d) usnesením přiměřeně prodloužit zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, lze-li důvodně předpokládat, že správní orgán v prodloužené lhůtě vydá rozhodnutí ve věci, a je-li takový postup pro účastníky výhodnější.
34. Podle odst. 6 téhož ustanovení zákona se usnesení vydané podle odstavce 4 oznamuje správním orgánům uvedeným v odstavci 4 písm. b) až d) a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1; ostatní účastníci se o něm vyrozumí veřejnou vyhláškou. Usnesení nadřízený správní orgán vydá i v případě, že žádosti účastníka podle odstavce 3 věty druhé nevyhoví; toto usnesení se pak oznamuje pouze tomuto účastníkovi.
35. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že Městský úřad Polná od 3. 6. 2014 nečinil kroky, které by směřovaly k vydání meritorního rozhodnutí, a překročil tak lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení (zahájeném dne 16. 9. 2011). Krajský soud tak má ve shodě s žalovaným za to, že v daném případě byla naplněna díkce § 80 odst. 1 správního řádu a bylo na místě užít opatření proti nečinnosti z moci úřední. Z listin založených ve správním spisu, ani z postupu správních orgánů neplyne, že by zvolené procesní opatření bylo vedeno úmyslem vyloučit žalobce z účasti ve správním řízení či rozhodnout ve věci bez dalšího provádění důkazů. Této žalobní námitce proto krajský soud nepřisvědčil.
36. Namítal-li žalobce podjatost úředních osob správního orgánu I. stupně Mgr. K. Š. a Mgr. J. V. a úřední osoby žalovaného Mgr. J. S., k tomu krajský soud konstatuje následující.
37. Námitka podjatosti představuje prostředek k zajištění obecného zájmu nad zachováním objektivnosti a nestrannosti řízení tak, jak jsou vyžadovány základními zásadami činnosti správních orgánů (§ 2 odst. 4 správního řádu), ale i ústavním právem na spravedlivý proces ve světle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Každý účastník řízení tak má možnost domáhat se, aby příslušná úřední osoba byla vyloučena z rozhodovacího procesu správního orgánu, je-li zde důvod pochybovat o její nestrannosti. K tomu § 14 správního řádu stanovuje předem daný postup, jak takového vyloučení dosáhnout. Právo zpochybnit podjatost úředních osob však nemůže být absolutní. Sledovat je třeba i přiměřené

naplňování dalších principů a účelu správního řízení, k nimž patří zásada rychlosti a hospodárnosti řízení, zásada neposkytnutí ochrany zneužití práva či jinak obstrukčnímu jednání.

38. K uvedenému lze odkázat také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 - 34, který se podrobně zabýval otázkou námitky podjatosti a dospěl k závěru, že nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 2 (resp. odst. 3) správního řádu. Námitka podjatosti musí být vyhodnocena nikoliv pouze formálně, ale též po obsahové stránce (v tomto ohledu Nejvyšší správní soud odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 - 83).
39. Krajský soud ve správním spisu ověřil, že správní orgán I. stupně, konkrétně Mgr. J. V., příslušný služebně nadřízený Mgr. K. Š., rozhodl usnesením ze dne 24. 8. 2015, č. j. MMJ/SPO/10660/2015, o tom, že Mgr. Š. není vyloučena z projednání a rozhodování v řízení v předmětné věci. Toto usnesení bylo k odvolání žalobce potvrzeno žalovaným rozhodnutím ze dne 27. 10. 2015, č. j. KUJI 71610/2015, sp. zn. OOSČ 943/2015 OOSČ/2. O námitce vznesené proti všem úředním osobám žalovaného (tzv. systémové podjatosti) rozhodovalo Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 30. 9. 2016, č. j. MV-118966-2/SC-2016, přičemž rozhodlo tak, že žalovaný není vyloučen z projednání a rozhodování v řízení o zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce vedeného pod č. j. 509/2016 OOSČ/Sch.
40. Obsah správního spisu tak nezakládá žádné pochybnosti o tom, že by pracovníci správního orgánu I. stupně či žalovaného s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům měli takový zájem na výsledku řízení, pro který by bylo možné pochybovat o jejich nepodjatosti. Správní orgány navíc ve výše specifikovaných rozhodnutích dostatečně odůvodnily, proč námitky podjatosti nebyly ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu shledány důvodnými.
41. Zároveň je třeba doplnit, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, kterou by bylo možno hodnotit jako poměr odpovědných zaměstnanců správních orgánů k projednávání věci či k žalobci samotnému. I z tohoto pohledu se tedy krajský soud ztotožnil s názorem správních orgánů o nepodjatosti dotyčných zaměstnanců, jakož i s tím, že důvodem podjatosti těchto osob nemůže být způsob, jakým vedly správní řízení a v něm rozhodovaly. Ani tuto argumentaci proto krajský soud neshledal důvodnou.
42. Jiná je však už situace ohledně žalobcovy tvrzené přechodné duševní poruchy, ustanovení opatrovníka, potažmo s tím související schopnosti žalobce účastnit se ústního jednání u správního orgánu I. stupně.
43. Žalobce se v řízení před správními orgány domáhal ustanovení opatrovníka z důvodu uvedeného v § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu. Dle tohoto ustanovení *správní orgán ustanovení opatrovníka osobám stíženým přechodnou duševní poruchou, která jim brání samostatně v řízení jednat, je-li to nezbytné k hájení jejich práv; v těchto případech správní orgán rozhoduje na základě odborného lékařského posudku.*

44. Postup podle tohoto ustanovení správního řádu předpokládá, že jakmile správní orgán nazná,
že by účastník řízení mohl být stížen přechodnou duševní poruchou, která mu brání v řízení samostatně jednat a je-li to nezbytné k hájení jeho práv v tomto řízení, nechá si vypracovat lékařský posudek, aby na základě jeho závěru ustanovil či neustanovil účastníku řízení opatrovníka. Správní orgán má prostor pro správní uvážení k posouzení, zda je ustanovení opatrovníka nezbytné k hájení práv účastníka v řízení (k tomu shodně srovněj rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 6 Ads 23/2011 - 60) a soudní přezkum je tak omezen na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda správní uvážení nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s., *in fine*).
45. Z obsahu správního spisu je v této souvislosti patrné, že správní orgány si byly vědomy aktuálních lékařských zpráv předložených žalobcem, z nichž vyplývalo, že žalobci není lékaři doporučována účast na jednání. Za těchto okolností přesto dospěly k závěru, že ustanovení opatrovníka není k hájení práv žalobce v řízení o zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce nezbytné. Správní orgán I. stupně konstatoval, že ze zaslaného potvrzení praktického lékaře a související zprávy psychiatrické ambulance je zřejmé, že žalobci bylo doporučeno se ústního jednání neúčastnit, nikoli že mu přechodná duševní porucha brání samostatně v řízení jednat. Žalovaný tento závěr potvrdil a doplnil, že se musí jednat o poruchu, při níž se žalobce v řízení nemůže svých práv samostatně domáhat, což na osobu žalobce rozhodně není přiléhavé, neboť využívá všech procesních skulin ve správním řízení tak, aby řízení zatížil nadbytečnými procesními kroky. Žalovaný nepochybně nepříznivý zdravotní stav žalobce, avšak měl za to, že i přes doložená lékařská potvrzení je v řízení schopen jednat samostatně.
46. Výše uvedené závěry správních orgánů nelze dle krajského soudu samy o sobě považovat za překročení mezí správního uvážení. V kontextu předchozího průběhu vedeného správního řízení a v něm činěných úkonů správních orgánů však nemohou v posuzované věci obstát.
47. Správní orgán I. stupně, který z předané spisové dokumentace Městského úřadu Polná zjistil, že žalobce požádal dne 7. 10. 2013 o ustanovení opatrovníka (žádost doložena kopií posudku o invaliditě ze dne 12. 7. 2013 a kopií lékařské zprávy MUDr. J. M. bez data vyhotovení) vyzval dne 8. 7. 2015 žalobce, aby do pěti dnů od doručení výzvy zaslal správnímu orgánu I. stupně plnou moc ke svému zastupování zmocněncem podle § 33 odst. 1 správního řádu nebo lékařskou zprávu (ne starší třiceti dnů) prokazující, že zdravotní důvody, pro které žalobce není schopen účasti na ústním jednání, nadále trvají. Dne 23. 7. 2015 správní orgán I. stupně obdržel od žalobce písemnost nazvanou „*Replika k výzvě ze dne 6. 7. 2015 k sdělení rozhodných skutečností pro vedení řízení*“, ke které žalobce přiložil kopii lékařské zprávy MUDr. J. M., bez data vyhotovení. Obsah lékařské zprávy byl totožný s tím, který již žalobce předložil ke své původní žádosti. V této se mimo jiné uvádí, že dle psychiatra není možné doporučit účast žalobce na jednání vzhledem k možnosti další dekompenzace stavu.

48. Dne 24. 7. 2015 bylo žalobci a osobě zúčastněné na řízení zasláno oznámení o zahájení správního řízení a zároveň předvolání k ústnímu jednání na den 17. 8. 2015. Žalobci byla tato písemnost doručena dne 28. 7. 2015.
49. Žalobce dne 11. 8. 2015 doručil správnímu orgánu I. stupně žádost o ustanovení opatrovníka, ke které přiložil kopii potvrzení o zdravotním stavu ze dne 8. 8. 2015 vyhotoveného MUDr. J. M. a kopii sdělení Psychiatrické ambulance ze dne 6. 8. 2015.
50. Správní orgán I. stupně dne 17. 8. 2015 provedl ústní jednání, při němž vypovídal L. U. (osoba zúčastněná na řízení) zastoupený právní zástupkyní. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil. Dalším krokem v řízení již bylo vydání prvostupňového správního rozhodnutí ze dne 4. 9. 2015, č. j. SŘ 197/2015 MMJ/SPO/8644/2015-6, kterým byl zrušen údaj o místu trvalého pobytu žalobce na adrese N. H. 1087, P.
51. Pokud správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání a ten na předvolání reagoval žádostí o ustanovení opatrovníka s tím, že se jednání nemůže ze zdravotních důvodů účastnit, argumentace správních orgánů, že žalobce byl schopen se v řízení hájit, nemůže obstát. Správní orgán I. stupně předvolal účastníky řízení k ústnímu jednání, tedy bylo možno předpokládat, že chtěl účastníky v řízení vyslechnout, provádět za jejich přítomnosti dokazování aj. Žalobce tvrdil a rovněž doložil aktuálními lékařskými zprávami, že jeho psychický stav není dobrý a že není schopen se ústního jednání zúčastnit, a z tohoto důvodu žádal o ustanovení opatrovníka. Přestože písemnost žalobce doručená dne 11. 8. 2015 správnímu orgánu I. stupně nebyla označena jako omluva žalobce z ústního jednání, z jejího obsahu jednoznačně vyplývají skutečnosti svědčící o (ne)schopnosti žalobce se nařízeného jednání účastnit. Správní orgán I. stupně nicméně na tuto žádost žalobce žádným způsobem nereagoval, provedl ústní jednání bez účasti žalobce pouze za přítomnosti L. U. a jeho právní zástupkyně a do protokolu o ústním jednání ze dne 17. 8. 2015, č. j. MMJ/SPO/8644/2015-4, zanesl, že se žalobce k jednání bez omluvy nedostavil.
52. Vzhledem k právě uvedenému tak nelze hodnotit jako přijatelný ani závěr žalovaného, že ačkoli byla žalobci během správního řízení dána možnost účasti na ústním jednání, žalobce svého práva nevyužil. Z pohledu krajského soudu se jedná o čistě formální konstatování, které v nejmenším nezohledňuje předchozí průběh správního řízení ani konkrétní okolnosti dané věci. Skutečnost, že ústní jednání proběhlo bez účasti žalobce, na kterém byl vyslechnut pouze druhý z účastníků řízení, nepochybně mohla žalobce krátit na jeho procesních právech. Správní orgány tedy postupovaly v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení zakotvenou v § 7 správního řádu, kdy ačkoli v daném případě mohla být rovnost dotčených osob ohrožena, správní orgány neučinily opatření potřebná k jejímu zajištění. Úkonem, v němž v daném případě bránila žalobci přechodná duševní porucha, byla právě účast na ústním jednání. Tato byla žalobci upřena, ačkoli správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že konání ústního jednání bylo v předmětné věci nezbytné (§ 49 odst. 1 správního řádu). S ohledem na výše uvedené proto nelze přijmout závěr žalovaného o účelovosti žádosti žalobce. Je třeba připomenout, že pokud se správního řízení účastní osoba se zdravotním postižením (včetně postižení duševní poruchou), je na místě, aby správní orgány zpozorněly a dbaly o to, aby tato osoba mohla v řízení plně uplatnit svá práva

stejně jako jiní účastníci řízení. Krajský soud tedy uzavírá, že správní orgány v daném případě postupovaly v rozporu s § 7 a § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu, čímž podstatně porušily ustanovení o řízení před správním orgánem, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

53. Pokud mělo na uvedeném ústním jednání dojít k přečtení svědeckých výpovědí provedených k důkazu Městským úřadem Polná již dne 21. 9. 2011, kdy správní orgán I. stupně usoudil, že tyto k prokázání skutečnosti o neužívání nemovitosti žalobcem na adrese N. H. 1087, P. postačují, krajský soud užití svědeckých výpovědí z roku 2011 v obecné rovině nezpochybňuje a neztotožnil se s vznesenou námitkou žalobce stran existence překážky věci rozhodnuté. Je však třeba upozornit na skutečnost, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že v řízení provedl důkaz listinou a za přítomnosti právní zástupkyně osoby zúčastněné na řízení přečetl výpovědi svědků provedené v roce 2011. Z protokolu o ústním jednání ze dne 17. 8. 2015, č. j. MMJ/SPO/8644/2015-4, ovšem nevyplývá, že by na tomto ústním jednání byly svědecké výpovědi byly čteny. Není tedy zřejmé, zda bylo toto dokazování prováděno při ústním jednání či mimo něj.
54. Závěrem krajský soud uvádí, že se již nezabýval námitkami žalobce zpochybňujícími naplnění podmínek pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu, neboť s ohledem na výše konstatované vady řízení by jejich posouzení bylo prozatím předčasné.

V. Závěr a náklady řízení

55. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil, neboť dospěl k závěru, že v daném případě došlo ze strany správních orgánů k podstatnému porušení ustanovení o řízení, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
56. I přes vyslovený nesouhlas žalobce s rozhodnutím o věci samé bez jednání tak v daném případě byly ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. naplněny zákonné podmínky pro rozhodnutí soudu bez jednání a ústní jednání nebylo třeba nařizovat.
57. Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tedy budou správní orgány postupovat podle vysloveného závazného právního názoru, tedy znovu náležitě posoudí podmínky pro ustanovení opatrovníka žalobci dle § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu a budou při tom dbát o to, aby žalobce mohl v řízení plně uplatnit svá práva.
58. Výrok o náhradě nákladů řízení se ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. opírá o úspěch ve věci. Žalobce měl ve věci plný úspěch, avšak s ohledem na skutečnost, že mu bylo usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2019, č. j. 30 A 45/2017 - 155, přiznáno osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu, žádné náklady řízení, k jejichž úhradě by měl být zavázán žalovaný,

mu nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

59. Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 30 A 45/2017 - 155, také ustanoven opatrovník; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.). Ustanovený opatrovník, advokát Mgr. I. N., provedl ve věci jeden úkon právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Krajský soud proto ustanovenému opatrovníku přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, za který mu s ohledem na závěry vyslovené v nálezů Ústavního soudu ze dne 24. 9. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 4/19 (srovnej odst. 46 odůvodnění), přiznal odměnu v plné výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] zvýšenou o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Opatrovníku, který není plátcem DPH, se tak přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
60. Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. květen 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

